

РЕШЕНИЕ

№ 26233

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4946** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на жалбата на В. Л., гражданин на Р. федерация, с адрес: [населено място], Р. федерация, паспорт №[ЕИК], ел.адрес: [електронна поща], чрез адв.С., съдебен адрес: [населено място] [улица], тел.: [ЕГН], ел.адрес: [електронна поща] срещу отказ за издаване на виза тип С по заявление М./20022/0047/01 на завеждащ консулската служба на Република България в [населено място] К..

Иска се отмяна на оспореният акт като незаконен поради необсонавонст на посоченото основание за отказ „заявителят се счита за лице, представляващо заплаха за обществен ред или вътрешната сигурност“, като възразяващата страна е България. Твърди се акта е постановен при пълна лиса на мотиви и без преценка на личните обстоятелства, а именно – през последните години многократно е посещавала България без никакви нарушения на визовия режим, миграционните правила, глоби и прочее. Целта на пътуването и е лична и семейна, като бащата на трите и деца, както и самите деца вече са получили визи за пътуване до България в периода 15.06.2026г.-26.09.2026г., а пътуването е свързано със съвместен престой на семейството в България. Осигурено е настаняване в страната.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна/с отстранена нередовност с молба от 14.05.2026г./, като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, от активно легитимирано лице - адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1

от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 10а ал.1 ЗЧРБ, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази и приема:

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, в съответствие с чл. 34, т. 1 и 2 от Визовия кодекс и чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, са оправомощени консулските длъжностни лица в задграничните представителства на Република България да вземат решения за отказ за издаване на виза и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със заповед № 71 от 31.10.2022 г. на посланика Р.България в М. завеждащият консулската служба М. К. е определен за длъжностно лице съставлящо, подписващо и връчващо формулярите по Приложение № 7 към чл.34 ал.1 и Приложение № 8 към чл.34 ал.2 от Н.. Следва да се приеме, че издателят акта притежава необходимата компетентност.

Предвид издаването на оспорения отказ съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден в предвидения стандартен формуляр – Приложение VI към чл. 32, ал. 2 от Визовия кодекс. Формулярът съдържа в 17 точки основанията за отказ по чл. 32 от Визовия кодекс, като в случая е отбелязана т.7 „една или повече държави ви считат за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност“, като в допълнителните бележки е посочено, че възразяващата държава е България и са посочени органите на Р.България с които лицето може да се свърже относно същността на причините на възразението.

По силата на чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

Съгласно чл. 14, ал. 5 ЗЧРБ: визата за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена за многократно влизане и със срок на валидност до 5 години, когато чужденецът: притежава валиден пътен документ, който му дава право да влезе на територията на Република България, издаден е в рамките на последните 10 години и е със срок на валидност най-малко три месеца след планираната дата на отпътуване от територията на Република България, освен при извънредни обстоятелства или хуманитарни причини; както и е обосновал целта и условията на планирания престой и това, че разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой на територията на Република България, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства.

В идентичен смисъл са изискванията на съюзното законодателство. Съгласно чл. 21, пар. 1

от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като поспециално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации (чл. 21, пар. 7 от Визовия кодекс). В оспорения акт липсва посочени данни, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ.

Липсва каквато и да е било индикация въз основа на какви данни ответника е достигнал до решаващият си извод, в т.ч. не е посочено дори дали ли е отрицателно становище в рамките на проведената съгласувателна процедура, респ. кой орган или служба го е изразил.

Едва в рамките на депозирана по административен ред жалба от страна на жалбоподателката, началник отдел визов център в дирекция КО в МВнР посочва, че отказът е резултат от отрицателно становище на ДАНС.

Ноторно и отдавна разрешен в практика е въпросът, че мотивите към акта могат да бъдат изложени в друг съпътстващ постановяването му документ по преписката. Същите обаче не могат да се излагат за първи път след постановяване на акта. В оспореният отказ липсва каквато и да е била индicia както за проведена съгласувателна процедура, така и за наличие на отрицателно становище. По силата на чл. 3 ал. 3 от ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, приложима съгласно чл. 9е ал. 2 ЗЧРБ държавна агенция "Национална сигурност" съгласува изпратените заявления за издаване на визи по чл. 1, т. 1, 2 и 4 и предоставя на ДКО в МВнР своето становище. В този смисъл наличието на такова становище следва да е било налице към момента на постановяване на отказа и ако същото е послужило като основание за отрицателният изход от производството ответника е следвало поне да се позове на него.

Наличието на стандартизирана и типизирана форма на акта, съгласно чл. 32 т. 2 от Регламента не отменя изискването въведено от съюзният законодател за излагане и уведомяване на кандидата за мотивите на отказа, както впрочем изрично е посочено и в самата норма. Още повече в хипотеза в която несъмнено е доказано и установено, че семейството на жалбоподателката е получила разрешение за краткосрочно пребиваване – виж л. 11-л. 13 от делото, като са приложени и актове за раждане от които несъмнено се установява, че именно тези лица са децата на жалбоподателката. А бащата на децата притежава недвижим имот закупен през 2012 г. в [населено място]/виж л. 13 гръб от делото/ и на него също е издадено разрешение за краткосрочно пребиваване. Приложена е и декларация от бащата на децата В. К., че предоставя посоченият апартамент за пребиваване на жалбоподателката за не повече от 90 дни за всеки 180 дневен период в рамките на 15.06.2026 г.-15.06.2028 г.

В. както неговото разрешение, така и на децата им, така и поисканото от жалбоподателката, засяга периода 15.06.2026-26.09.2026 г. Приложени са и самолетни билети за всички тях за отиване и връщане в периода 15.06.2026 г.-11.09.2026 г. Също така –

международна застрахователна полица за жалбоподателката и децата и.Приложени са копия на издавани предходни визи за краткосрочно пребиваване за 2021г.,2022г.,2023г.2024г.,2025г.

В хипотеза като настоящата в която е налице напълно ясна цел на семейното пътуване,наличие на извечеления от банкова сметка,осигурено настаняване,предходни положителни становища за краткосрочно пребиваване на жалбоподателката в страната, ответника е длъжен да изложи категорично своите мотиви.

Освен това, наличието на отрицателно становище от ДАНС/ макар и непосочено никъде в акта/, не освобождава ответника, а го задължава с още по-голяма сила да посочи защо установеното от компетентната служба за сигурност има преобладаващ ефект спрямо личното и положение и фактите по делото. Обратното не просто представлява нарушение в изискванията за съдържание на акта, но и е нарушение на принципа на последователност,предвидимост и оправдани правни очаквания. В такава хипотеза несъмнено е необходимо да се посочат ясно причините поради които едно лице, ползвало се дълго време от право на краткосрочно пребиваване в страната,при това със своето семейство, в жилище на единият родител, изведнъж се оказва в ситуация да не може повече да се ползва от посоченото право. П..6 от преамбюла на Визовия кодекс ясно изисква обработването на заявленията за издаване на визи да съответства на преследваните цели. А понастоящем и при пълната липса на мотиви такава преценка не може да бъде извършена от съда.

В рамките на съдебното производство и във връзка с изрични указания на съда е представено становище от ДАНС. Съдът, отчитайки конфиденциалността на становището няма да анализира детайлно изложеното в него, но за целите на правосъдието ще отбележи, че становището има преимуществено политико-оценъчен характер. А освен това тези оценки по никакъв начин не са съотнесени към самото лице за да се допусне последващ релевантен извод. И това обстоятелство налага с още по-голяма степен ответника да изложи мотиви за отказа си. Особено в хипотеза в която становището за ДАНС не е задължително за него, а само за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи/виж чл.22 ал.4 ЗЧРБ/.

В този смисъл ответника нито се е позовал на въпросното становище, нито е изложил собствени мотиви. А дори, при новото разглеждане на преписката, да бъде извършено позоваване на това становище,то в светлината фактите и предвид съдържанието му, ответника следва ясно да изложи аргументи защо счита,че същото може да послужи като фактическо основание за отказ.

Следва още ясно да се държи сметка,че Регламента в своето съображение 29 от преамбюла прогласява зачитане основните права и спазване принципите, признати по-специално от Конвенцията на Съвета на Европа за защита на правата на човека и основните свободи и от Хартата на основните права на Европейския съюз. В този смисъл както зачитането на личия и семеен живот съгласно чл.7 ХОПЕС,който очевидно жалбоподателката иска да упражнява през този период със семейството си,изискването за зачитане личните отношения на децата с родителите си по чл.24 т.3 ХОПЕС налага изрично посочване на ясни и конкретни мотиви. А тук липсват и общи. За да се избегне всяко съмнение съдът държи да посочи, че съюзният законодател не е въвел условие за времева допустимост на нарушението. В този смисъл дори карткотрайно едно такова нарушение може да бъде съставомерно. А в контекста на личните и семейни отношения и правото на децата на

лични срещи с родителите си един период от 3м. далеч не може да се възприеме за краткотраен.

Успоредно с това волята на съюзният законодател да реферира изрично към ХОПЕС и ЕКПЧОС засилват с още по-голяма категоричност извода, че акта следва да бъде обоснован и мотивиран и то така, както произтича от нормата на чл.41 т.2 б. "б" от Хартата и чл.13 от Конвенцията.

Пред съда не са представени доказателства и не са ангажирани твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, които апликантът е представил в подкрепа на твърдението си, че целта на пътуването му до Република България е работа на конкретен обект.

Поради това следва да се приеме, че като не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по - горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза е налице заплахата за общественият ред и вътрешната сигурност, ответника не е постановил незаконосъобразен акт. Допуснато е нарушение в изискването за съдържание на акта по чл.59 ал.2 т.4 АПК и същевременно представлява съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Актът следва да се отмени, а преписката да се върне на административния орган съгласно чл. 173, ал. 2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение.

Поради това и на основание чл.172 ал.2 предл. второ от АПК, Административен съд София - град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза тип С постановен от завеждащ консулската служба на Република България в [населено място] К., по заявление М./20022/0047/01 подадено от В. Л., гражданин на Р. федерация, с адрес: [населено място], Р. федерация, паспорт №[ЕИК].

ИЗПРАЩА преписката по на консулско длъжностно лице в консулска служба на Република България в М. за ново разглеждане на заявление М./20022/0047/01 подадено от В. Л., гражданин на Р. федерация, с адрес: [населено място], Р. федерация, паспорт № [ЕИК] при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.